

ei larda, tema kufur on raske, kuda meie kadunt wana herra ütles. Mees on alles poolik, kui temal naist ei ole; sellepärast, tädi-poeg! nõudke endale üks noorik.“

Hahaha! naeratas Hans: teie sooviksite mulle kelko sabasse panna; aga minust ei saa mära-ree-wedajat, mino roomad ja loof ei kesta nii rasket koormat wedada. Poismeehel palju hõlpsam pidu.

„Noh,“ kostis Willem — „kui kositut noorikul hästi reerastwa on, siis ei tõuse temast meehete koormat. Kes teid sunnis hilpharalast rõdima? — Wana Willem räägib igaühele tõt, olgo sakš ehk talupoeg, tema neid ei larda, kufur on raske, kuda meie kadunt wana herra ütles. Ehk mina kül en-nast rikaks meehets ei arwa, siiski saab Willemi wäimees külimito rublatükisi kaasa-raha, jäägo rää- kimata lojus ja muu elamine. Kubja Willem annab mõlema tütrele külimaito rublatükisi meehete minnes. Wõtke klaas wiina, Hans, ja pidage meeles, mis ma ütlesin.“

Hans kallas pakutut wiina kõrisõlme taha ja naljatas wasto: Kui mõne nädala wanemaks saame, ehk teeme ükskord naise liiko.

„Kui Willemi rahakülimit senni wattiks ei tuiwa!“ pilkas Urina aidamees.

„Si sest ole kartust,“ kostis kubjas — „Willem teab igal puhul, mis ta räägib ja wõib oma sõna tõeks teha. Kõrtsi-papa! kui pik ja lai suur tuba teil on? — Teie toale panen hõbe pöranda alla,

rublatük rublatüki kõrwa, jääb siiski weel kaunis hunnik järele.“

Willemi täna õhtuse mõbedo järel arwates, lisas aidamees — aga homme ehk tuleb hõbe pöranda asemelle wana wassne.

„Kubja Willemi kand ei mahu wasspöranda peale,“ hooples kubjas — „kubjal on kuldskõrwaga hõbe pörand.“

Wõib kül olla, — kostis Kusla mõlder: aga Wärtmetsa tütruko liha seisab wäga odawal hinnal, kui muido õhjaid ei leia, kui hõbe laua peäl.

Se koerahamba pilkamine paisotas kubja südant; tema tahtis parajalt täiesuuga mõldrile wastust anda, kui Hans laua alt tema jala külgi tõukas, ja sel filmapilgul üks wõeras sakslane letti ette astudes, kõrtsmikult küsis, kas saksakambriis õõwaja saada. Kõrtsmik pistis rutust küünla põlema ja läskis naise isandat saksakambri juhutada. Kui wõeras kõrtsinaise seltsis toast wälja oli läinud, ütles Hans kui iseenesega rääkides: „Mis pergeli lugu seda isandat seie on juhatanud? Si temajugune mees ial tühja teed lähä kaima.“

„Kas teie tunnete seda wõerast isandat?“ küsis mõlder.

Mina tunnen teda ja ei tunne teda, — kostis Hans — üks sõna on nii tõsi kui teine. Kõigest südamest himustaksin ma temaga tutawamaks saada. Wõiksin meie temaga sügawamalt sõbrustada, siis